

Andrej Fursov: JAZDCI GLOBÁLNEJ APOKALYPSY. Amerika už nie je. Zhubná finančná globalizácia banksterov a najskorumpovanejšia elita v histórii

- CZ24 News | 30. srpna 2023

Nárast počtu intelektuálnych, vzdelaných ľudí pri moci v USA v 60. rokoch bol taký významný, že niektorí sociológovia hovoria o vzbure vzdelaných tried. K tomuto nárastu prispel radikalizmus študentov 60. rokov, ktorého demografickým základom bol vstup do „veľkého života“ generácie baby boomu. Podrobnejšie o nejednoznačnej, mierne povedané, úlohe, ktorú táto generácia zohrala v histórii USA (stačí citovať názov knihy B. K. Gibneyho „The Sociopath Generation. Vipers“, „prasa v pytóne“), by sa malo hovoriť samostatne.

V rokoch 1955 až 1974 miera rastu percenta americkej populácie s vyšším vzdelaním práve vybočila z miery, a to sa týka nielen chlapcov, ale aj dievčat, ktoré budú hrať veľkú úlohu v „študentskej revolúcii“ a v šírení subkultúry mládeže, a, samozrejme, vo feministickom hnutí. Od roku 1950 do roku 1960 sa počet študentiek zvýšil o 47% a od roku 1960 do roku 1970 o ďalších 168%! Inými slovami, v krajine je zrazu veľa mladých ľudí a podľa J. Goldstone, akonáhle počet mladých ľudí presiahne 25 %, spoločnosť čaká vážne otrasy, konflikt medzi „deťmi“ a „otcami“. “.

Postoje, hodnoty a, ak chcete, sociálne inštinkty rodičov baby boomers určili dve udalosti, dva faktory – Veľká hospodárska kríza, po ktorej nasledovali ťažké tridsiate roky a svetová vojna. Preto túžba po stabilite, bezpečnosti, poriadku, pracovnom úsilí. Naproti tomu baby boomers vyrastali v dobrých časoch, v časoch „prosperujúcich“, „lenivých“ a pod. spoločnosti. Ako poznamenáva Fischer, orientovali sa na spotrebu, ktorá najčastejšie nezahrňala pracovnú silu; nepoznali drsnú školu života, ktorou prešli ich rodičia.

Ani jedna generácia v dejinách Ameriky sa nepovažovala za zvláštnych jedincov so zvláštnymi právami (vrátane práv na rast blahobytu), ani jedna jediná – okrem baby boomu. Medzi týmito hyperindividualistickými silnými ročníkmi bolo najmä veľa ambiciózných žien. Táto generácia odmietla väčšinu hodnôt a cieľov svojich rodičov (zároveň z nich všetko vypumpovala), prejavila kolektívny narcizmus, vášeň pre konzum (často v asociálnej forme) a podkopala základy americkej spoločnosti. . Prispela k tomu však politická a ekonomická situácia v krajine.

Ako zdôrazňuje Oakley, od polovice 60. rokov začala priemerná miera návratnosti amerického podnikania klesať a to pokračovalo až do začiatku 80. rokov. V 60. rokoch 20. storočia sa kríza v ekonomike zhodovala s krízou v politike (korupcia, atentáty na významných politických predstaviteľov vrátane prezidenta USA), spoločnosti (študentské a černošské nepokoje) a krízou imperiálnej moci USA (Kuba, Vietnam). V dôsledku toho sa Amerika v 60. rokoch posunula z „veľkej spoločnosti“ do chorej spoločnosti s podkopaným právom a poriadkom. Vyvrcholilo to v roku 1968, keď sa študenti Baby Boomer zbláznili. Atentát na Martina Luthera Kinga a černošské nepokoje, ktoré nasledovali, atentát na Roberta Kennedyho, vietnamská ofenzíva Tet, keď Američania mohli sledovať v televízii, ako sa Viet Cong pokúšal preniknúť na americkú ambasádu v Saigone – to všetko bolo oboje. faktor a pozadie nepokojov mládeže.

To všetko aktívne živila tlač, ktorá, ako poznamenal Kaiser Ch. America v roku 1968. N.Y., 1988,

venovala osobitnú pozornosť najradikálnejším skupinám študentov, ktorí tvorili absolútnu, aj keď veľmi hlasnú a arogantnú menšinu. Od občianskej vojny 1861-1865. Amerika nebola taká rozdelená ako v 60. rokoch. Toto rozdelenie bolo ostentatívne kultúrne, keďže mládežnícka subkultúra 60. rokov bola nasiaknutá rockom, sexom a drogami, sprevádzaná sexuálnou revolúciou, ktorá oddeľovala sex od lásky, rodiny a zodpovednosti, a drogovou revolúciou pod vedením Timothyho Learyho. Drogové témy sa rýchlo dostali do populárnej hudby. Ako poznamenáva M. Kulansky (1968, ktorý otriasol svetom. M., 2008), už disk Beatles „Sergeant Pepper’s Lonely Hearts Club Orchestra“ odrážal experimenty členov kapely s drogami v hudbe, textoch a dokonca aj v dizajne obalu. disku.

V 60. rokoch sa zmenili aj vzorce mužskosti – normálnych mužov nahradili antihelmintiká s dlhými vlasmi – a ženskosti: jedným z paradoxov sexuálnej revolúcie bola móda pre vychudnutých asexuálov. Ale základom celej tejto asociálnosti bol konzum v jeho najradikálnejšej forme – tieto „revolučné“ formy ustanovia konzum ako hodnotovú a behaviorálnu dominantu a odídu – a konzumerizmus zostane a bude prevládať v plnom rozkve v 70.-80. rokoch 20. storočia a ďalej ako už celkom sociálne, a nie antisociálne.

Môžeme povedať, že ak 60. – začiatok 70. rokov 20. storočia. bola radikálna fáza formovania novej elity, potom boli 70. roky konzervatívne. Prirodzene, nie všetci rebeli zo 60. rokov, ale menšina; nie všetci, ktorí sa v 70. rokoch rozzúrili a upokojili, a opäť menšia časť sa stala novou vzdelanou elitou, ale práve radikálne šesťdesiate a konzervatívne sedemdesiate roky sa stali „primárnou polievkou“, v ktorej bola budúca nová vyššia trieda (NVK). narodený, vyrastajúci „na kostiach“ tradičnej strednej triedy. Najprv vystúpili na „vyššie poschodia“ starej strednej triedy a potom sa zmenili na špeciálnu sociálnu a demografickú kategóriu, ktorá monopolizovala, podrobila si množstvo profesií, čím strednú triedu a vzdelanú časť robotníckej triedy zatlačila nadol. – ekonomický rebrík.

Informačná a komunikačná revolúcia vo vedecko-technickej sfére a neoliberálny kurz („Reaganomika“) v sociálno-ekonomickej sfére veľkou mierou prispeli k tomu, že „vzdelaní jednoducho zvíťazili“ (M. Nožkin). V dôsledku toho sa nová stredná trieda zmenila na novú vyššiu strednú triedu alebo jednoducho na novú vyššiu triedu, na novoburžoáziu. D. Brooks má pravdu: takto sa skončil proces spájania hodnôt kontrakultúry 60. rokov a buržoázneho mainstreamu. Dá sa to povedať inak: kontrakultúra 60. – začiatku 70. rokov sa objektívne stala prostriedkom vytvárania, kryštalizácie nových skupín buržoázie, adekvátnych novej etape vývoja americkej a západnej spoločnosti ako celku. Rozpítvaná kontrakultúra sa paradoxne stala sociálnou zbraňou časti vzdelanej menšiny v boji o miesto na slnku, čiastočne proti starej buržoázii (ale len z veľmi malej časti) a hlavne proti starej strednej vrstve a vzdelaným pracujúcim ľuďom.

Existuje významný rozdiel medzi kritikou buržoázných hodnôt ľuďmi ako Sinclair Lewis, Thorstein Veblen, John dos Passos, Ernest Hemingway na jednej strane a protikultúrnou kritikou na strane druhej. Ten druhý so svojim ultraindividualizmom, narcizmom, pohrdaním ťažko pracujúcimi a „stredmi“ sa dobre hodil na privlastnenie, pohltenie Systémom a uhasenie rebélie. „Odkedy si buržoázia prispôsobila kultúru 60. rokov,“ píše Brooks, „takéto povstanie stratilo svoj význam. Keď bohémske symboly pohltí mainstream, stratili svoj kontrakultúrny pátos.“ A celý tento pátos sa v konečnom dôsledku pri spätnom pohľade ukázal len ako nástroj mladej, dravej egoistickej frakcie strednej vrstvy v boji o prevýšenie nad hlavnú masu tejto vrstvy.

Postupom času sa v rukách tejto vrstvy kontrakultúra „zhmotnila“ vo forme jednoty zisku, renty a kontroly moci/informácií, v podobe kariéry, cestovania, „objavovania vlastného ja“ – predovšetkým, opäť v kariére a získaní prestížnej práce. „Bell veril, že sleduje úpadok buržoázie,“ píše Brooks, „zdá sa však, že buržoázia dostala nové zrodenie, pohltila bohéma a bola pohltená bohémou svojou tvorivou energiou.“ Tu si Brooks protirečí, pretože dokonale ukazuje nekreatívnu povahu bobo – buržoáznym bohémom typ.

A treba sa baviť ani nie tak o novom narodení, ale o veľmi špecifickej obnove, keď si vymení miesto vnútorná a predná časť. Bobo je pre buržoáziu tým istým „znovuzrozením“ ako je financizmus pre kapitalizmus, t.j. degenerácia a cesta dole. Ale buržoázia v podobe bobo si akoby predĺžila svoj rýzny dôchodkový vek o niekoľko desaťročí.

Syntéza kontrakultúry a buržoázie dala vzniknúť novým sociálnym kódexom ako prostriedku na odrežanie sociálnych cudzincov od verejného koláča, novej spoločensko-politickej korektnosti a novej hierarchii, oveľa rigidnejšej a dravejšej než v 60. – 60. rokoch 20. storočia a spojenej s prítomnosť/neprítomnosť prestížnej práce, prestížne formy rekreácie, každodenný život, inými slovami, štruktúry každodenného života, budované s určitým vkusom a naopak vytvárajúce tento vkus.

“V Kórei sme čoraz viac novým typom bohatých ľudí – sú to mladí, vzdelaní ľudia, zvyčajne z oblasti IT; to vôbec nie je to isté ako “staré peniaze”. Títo ľudia majú vynikajúce spôsoby, pôsobiť príjemným dojmom, no ak sa na nich začnete pozeráť cez mikroskop, všimnete si, že majú tisíc spôsobov, ako demonštrovať svoju nadradenosť nad ostatnými.

Emócia, ktorú od diváka pri výstupe z filmu „Parazit“ očakávam, je strach, že situáciu s obrovským rozdielom medzi chudobnými a bohatými je takmer nemožné zmeniť. A pamätajte, máme scénu, v ktorej otec rodiny hovorí: “Vieš, že na každú prácu strážcu sa hlási 500 absolventov vysokých škôl?” Teraz to nie je prehnané. Toto je údaj, ktorý som pred pár rokmi videl v niektorých správach.

V mojom obraze „Invázia dinosaura“ bolo oveľa viac politickej satiry: pôvod monštra bol spojený s Američanmi a samotný príbeh pripomínal existenciu zbraní hromadného ničenia a skúsenosti s ich používaním v 20. . Amerika je v novom filme spôsobom, ako charakterizovať zmýšľanie bohatej rodiny. V určitom momente sa hrdinka zlomí a prejde do angličtiny.“ Bong Joon Ho (režisér filmu „Parazit“, ktorý dostal Oscara a Zlatú palmu).

D. Brooks podrobne opisuje každodenný život a vkus bobo elity. Začne jednoduchým postrehom: sacra, píše, do bežnej americkej školy a potom do elitnej. V prvej uvidíme popri deťoch vo veku 7 – 10 rokov ženy vo veku 28 – 32 muži vo všeobecnej rovine. môže mať 50 rokov. Ak v starých bohatých rodinách ženy rodili v rovnakom veku ako obyčajní ľudia vtedy a dnes, potom zástupcovia NVK rodia vo veku 30 – 32 rokov alebo dokonca starší. K pôrodu, ako aj k zdraviu vo všeobecnosti (hladina cholesterolu, tlak, strava atď.), a teda k športu, je postoj v NEC veľmi zvláštny.

Noví boháči žijú v kvalitatívne odlišnom informačnom svete v porovnaní s tým, v ktorom žili starí boháči a dnešná mainstreamová Amerika. V tej druhej ľudia takmer nečítajú noviny, často tomu jednoducho nerozumejú, čo sa v nich píše (dobré ako náš Černomyrdin a ešte skôr patriaci Brežnevského politbyra ako Kirillenko a Podgornij), ale pozerajú veľa. (35 hodín týždenne), ale nie spravodajstvo, ale diskusné relácie v porovnaní s ktorými programy niektorých Korčevnikov či Malachovcov, prebiehajúce sa pod heslom „hlúpy a hlúpejší“, budú p ťsobiť ako vrchol intelektuálnej hry.

Osobitné miesto v živote NVK zaujíma plánovanie budúcnosti detí: študujú na elitných svojimi druhmi a sú zásadne odrezané od skutočných škôl medzi bežným životom Ameriky. Z elitných škôl idú na elitnú univerzitu. Ako ukázal J. Soares vo svojej práci “Power of Privilege”, v 90. rokoch 79 % študentov vysokých škôl a univerzít prvého stupňa, t.j. najprestížnejší a najbohatší pochádzali z horných 25% americkej spoločnosti, zatiaľ čo len 2% zo spodných 25%. V elitných školách sa top dusí vo vlastnej šťave, jej vzdelávanie je zásadne oddelené od každodenných skúseností ľudí.

Zo socioekonomického hľadiska sa triedny profil vysokoškolského vzdelávania v USA od 60. rokov dramaticky zmenil. Nie je to len o peniazoch, ale aj o niečom inom. Kvôli zlej, nízkej úrovni

amerických škôl chýbajú deťom z nižších a ešte nižších stredných skupín okrem peňazí aj určité kultúrne a intelektuálne kvality pre štúdium na elitných univerzitách – chýbajú abstraktno-logické schopnosti pre štúdium na technických a prírodovedných fakultách. a rozvinuté prejavy pre výučbu na humanitných fakultách.

Keď som v roku 2007 prednášal na jednej z amerických univerzít (veľmi prestížnej), stretol som profesora na katedre filozofie tejto univerzity. Na moju otázku: „Vaša fakulta asi nie je populárna? Koho dnes v Amerike zaujíma filozofia? Dostal som nasledujúcu odpoveď: „Filozofia skutočne nikoho nezaujíma. Ale fakulta je populárna. Učia tu to, čo sa v škole neučí a čo je absolútne nevyhnutné pre obchod, administratívnu službu a politickú kariéru – totiž schopnosť racionálne myslieť, jasne a presvedčivo vysloviť svoj názor a presvedčivo argumentovať.

Tu treba poznamenať, že zánik umenia argumentácie je spojený nielen so vzdelaním, ale aj so smrťou na Západe, vrátane USA, politiky ako osobitného fenoménu. K. Lash, autor pozoruhodných diel („Kultúra narcizmu“, „Vzostup elít“ atď.), priamo hovorí, že „stratené umenie argumentovať je výsledkom depolitizácie spoločnosti, vrátane zániku skutočných, zmysluplné politické debaty a ich nahradenie politickými prúdmi.-show, t.j. urážanie ľudskej a občianskej dôstojnosti hlúpy bazár táranie. Depolitizácia má ďalší dôsledok – deprofesionalizáciu žurnalistiky, ktorá ju mení buď na očarujúce texty, alebo na propagandu. Nie náhodou sa objavuje čoraz viac kníh s titulmi ako Koniec žurnalistiky (ed. A. Charles), Skorumpovaní novinári (W. Ulfkotte), Sexualizácia médií (D. Merskin)

Keď sa vrátíme k filozofii ako prostriedku racionálno-logického vzdelávacieho programu pre ľudí zo „strednej triedy“, položme si otázku: nie je to indikátor degradácie masovej školy v Spojených štátoch? Tu a teraz nehovorím o degradácii našich škôl – stredných a vysokých – v dôsledku Jednotnej štátnej skúšky, „Bolognského systému“ a mnohých iných vecí – to je samostatná téma. V tomto kontexte je pre nás dôležité niečo iné: súčasná americká škola posilňuje mentálne a komunikačné sociálne (sociobiologické) rozdiely medzi novými vrcholmi a spodkami a táto priepasť, táto segregácia sa zväčšuje, nadobúda takmer kastovný charakter.

Táto segregácia sa prejavuje aj v tom, ako a kde sa rôzne sociálne skupiny usadzujú. Napríklad v New Yorku sa NVC sústreďuje na Upper East Side medzi 59. a 96. ulicou (tí, ktorí boli v New Yorku vedia, že tadiaľ prechádza Museum Mile, sú tu najluxusnejšie hotely, obchody atď.). Žijú tu ľudia s vysokým príjmom a vysokým stupňom vzdelania, zatiaľ čo na severe Central Parku žije populácia, kde 67 % dospeléj populácie neukončilo strednú školu (9. – 12. ročník – stredná škola), a ich priemerný ročný príjem je 39 \$ 300. V reálnom a nie čisto štatistickom živote sa z toho musí odpočítavať takmer polovica na dane a dostaneme chudobu.

Na život na Manhattane potrebujete príjem od 80-tisíc do 160-tisíc dolárov. A to je viac, ako má zástupca „strednej triedy“. Samozrejme, ukazovatele „strednej triedy“ sa neobmedzujú len na kvantitatívne monetárne ukazovatele. „Strednú triedu“ je tak ťažké definovať, že si môžeme spomenúť na odpoveď sudcu Najvyššieho súdu USA Pottera Stewarta na otázku, ako definuje, čo je pornografia a čo nie: „Poznám to, keď to vidím“ („Ja viem to, keď to vidím“). A predsa má „stredná trieda“ kvantitatívnu charakteristiku. Podľa Pew Research Center „stredná trieda“ zahŕňa tých dospelých, ktorých ročný príjem pre trojčlennú rodinu je medzi 45 000 a 90 000 dolármi (údaje z roku 2006).

Inými slovami, drvivá väčšina „stredákov“ na Manhattane nemá čo robiť. A ak si uvedomíte, že takmer polovica ide na rôzne dane, poistenie atď., tak je situácia ešte smutnejšia. Nie je náhoda, ako dosvedčujú očití svedkovia, že ak je v Amerike príjem rozvádzajúceho sa páru nižší ako 80 000 dolárov, manželia sa delia o dlhy a rozvodový proces sa často mení na to, čo Y. Trifonov nazval „boj kostlivcov nad priepasťou“. Ak je príjem vyšší ako 80 tisíc dolárov, potom sa príjem, aktíva rozdeľuje a tento proces najčastejšie prebieha hladšie, aj keď, samozrejme, nie vždy.

„Vyššia stredná trieda, samotné jadro novej elity profesionálov a manažérov, je definovaná okrem rýchlo rastúcich príjmov ani nie tak svojou ideológiou, ako skôr spôsobom života, ktorý ju čoraz zreteľnejšie oddeľuje od ostatných. Dokonca aj ich feminizmus – teda ich oddanosť rodine, kde každý z manželov pracuje vo svojom odbore, je vecou praktickej nevyhnutnosti a nie politického presvedčenia. Žena, ktorá úspešne napreduje v pracovnej oblasti, poskytuje nevyhnutný základ pre ich prosperujúci, luxusný, slávnostný, niekedy až obscénne márnотratný životný štýl.

To je do značnej miery podporované zaužívaným manželským vzorom, ktorý je notoricky známy pre triedenie manželstiev – sklon mužov brať si ženy s príjmom zhruba rovným ich vlastným. Kedysi to bolo tak, že lekári si brali zdravotné sestry, právnici a šéfovia svoje vlastné sekretárky. Muži z vyššej strednej triedy majú tendenciu brať si ženy z vlastného okruhu, obchodných partnerov alebo profesionálnych kolegov, ktorí sú podporovaní ich vlastným lukratívnym biznisom.“ Christopher Lash.

Od 60. do začiatku 90. rokov 20. storočia začínal príjem top 10 % amerických domácností na 200 000 dolároch. v spodnej časti tejto skupiny sa príjmy zvýšili z 233 000 USD na 433 000. V roku 2010 sa príjmy 10 % najlepších Američanov v produktívnom veku pohybovali od 199 000 do 441 000. Pozrime sa na platy konkrétnych funkcionárov. V roku 2010 dostal riadny kongresman 169 300 dolárov; člen kabinetu, 191 300; Sudca Najvyššieho súdu – 208 100; Predseda snemovne – 217 400.

Príjmy NVC spolu s ich vzdelaním, konexiami a životným štýlom izolujú jej predstaviteľov (a vrchnú časť vedcov, novinárov, šoumenov, hollywoodskych režisérov a hercov v prvej línii, ktorí im slúžia – a Systém) od zvyšku Ameriky. . Predstaviteľ americkej NVK má k ľuďom rovnakého typu a postavenia v západnej Európe a Japonsku bližšie ako americký „stred“ či navyše pracant.

Samostatnou otázkou je špecifickosť kultúry novoburžoázie, alebo, ako to formuluje D. Brooks, bobokultúry, t. bohémskej buržoáznej kultúry. Už vyššie bolo povedané, že bohemizácia novoburžoázie, jej kultúry, je spôsobená oddelením od zmysluplného spoločensko-ekonomického života. Je tu ešte jeden dôvod, na ktorý poukázal D. Duclos. Keďže normou života novoburžoázie je, ako píše, dravé drancovanie toho, čo sa pred ňou vytvorilo, chaos a virtualizácia sveta, nepotrebuje ani klasickú kultúru, historicky spojenú s buržoáziou a aristokraciou, resp. vysoká kultúra vo všeobecnosti.

Je to tak v celom neburžoáznom svete – od USA po Ruskú federáciu. Stačí sa pozrieť na to, akí predstavitelia „kultúry“ obklopili Obamu, stačí si spomenúť na popových spevákov Ruskej federácie, ktorí dostávajú ocenenia za prínos „kultúre“ a všetko je jasné – „kultúra-multur“. Hyper-buržoázia so svojou chuťou pre honosné akumulátory, pokračuje Duclos, je kontraindikovaná v „pestovaní“, pretože je spojená nielen s kultúrou (aj keď v zásade to stačí), ale aj s tradičnými hodnotami zakorenenými v európskej civilizácii. a preto je pre virtuálnych jazdcov cudzí a nebezpečný.globálna apokalypsa.

Novoburžoázia má záujem na príleve migrantov nielen z politických a ekonomických dôvodov (hoci aj to je veľmi dôležité – bez prílevu pracovníkov zvonku bude potrebné stimulovať pôrodnosť v bielych rodinách, a to s prihliadnutím na úroveň spotreby si vyžiada sociálne reformy, zvrátenie trendu, ktorý existuje už tri desaťročia a zníženie príjmov neoburžoázie, ktorá si skôr zvolí triednu, rasovú alebo konvenčnú vojnu) a to nielen v r. multikulturalizmus – sám o sebe. Migranti aj multikulturalizmus sú okrem iného prostriedkom na ničenie tradičných hodnôt európskej civilizácie, vrátane občianskych a náboženských, stojacich v ceste končiacemu sa kapitálu, a preto bijúceho v neoburžoáznych krčoch. V tomto smere je novoburžoázia anticivilizačná, protieurópska buržoázia, onkoburžoázia.

Niektó povie: a čo robotnícka protestantská etika Západu vo všeobecnosti a Ameriky zvlášť? A čo

obchodná Amerika? Business America je výsledkom úsilia starej buržoázie a bývalej robotníckej triedy, ktorá jasne rozlišovala prácu a hru. Charakteristickým znakom kultúry novoburžoázie je stieranie hraníc medzi nimi. Ako píše D. Brooks, s bobom sa na jednej strane všetko mení na hru (napr. „kreativita“), herná etika nahrádza pracovnú etiku, samotná práca sa vyvíja ako hra, ktorá sa však stáva skutkom; výsledkom nie sú činy, žiadne hry, ale niečo nevýrazné, automatické s nárokom na originalitu. Na druhej strane všetky nepracovné – domácnosť, hranie, sexuálne, športové atď. – formy nadobúdajú charakter vážneho, zodpovedného, spoločensky a individuálne užitočného, vedecky podloženého povolania: bohémska emancipácia je úzko spätá s buržoáznou sebakontrolou.

Brooks hovorí, že je to najzreteľnejšie v kultúre sexy bobu. Veľkú pozornosť venuje hraničným prejavom sexu. Je to o pohlaví veľmi starých, o pohlaví veľmi škaredých; „Vysoké (bobo. – A.F.) časopisy o sexe sa dajú ľahko rozlíšiť od obyčajných: nedajbože, aby ste sem dali príťažlivý akt, na stránkach týchto časopisov sa sexu venujú len škaredí ľudia.“ „O sexuálnej deviácii,“ píše Brooks, „tolko akademických teoretikov píše, že orgie sa stávajú ako tance Apačov na vrchole turistickej sezóny, keď sa nekonajú pre inšpiráciu, ale pre potešenie skupiny učiteľov sociológie, ktorí prileteli, aby si navzájom citovali Derridu... bobos nezušľachťujú len to, čo sa kedysi považovalo za zhubné [...] Sex v ich literatúre pripomína univerzitu a opisuje sa ako proces neustáleho sebazdokonaľovania a rozširovania obzorov.“

Nedá sa inak, než súhlasiť s Brooksovým verdiktom: bobu „najbrutálnejšie aktivity sú dnes podávané so zložitou omáčkou z príručiek, videonávodov a článkov v časopisoch, ktoré napísali ľudia s vážnymi vedeckými titulmi. Dnešní markízi de gardens ani neuvažujú o vytváraní podzemných komunít, ktoré pošliapávajú morálku. Nepotrebnú podvracať konvenčné normy. Naopak, snažia sa začleniť do spoločnosti normálnych ľudí, zvyšujú zvrátenosti a odchýlky na úroveň normy. To odhaľuje črty etiky a estetiky, alebo skôr antietiky a antiestetiky NVK.

AUTOR: Andrej Fursov

[ZDROJ](#)

Překlad: J.G. SPRÁVY DO MOZAIKY